

Szabó Imola Julianna

lenni

éjjel ideér egy újabb
évszak
amióta ismer minket
óv betakarja a házunk
innen látni a lovakat
a hátuk ívét
nyaranta szelet hoz
telente olvad
a fény hálót szó
a ráncokon
új és régi
vonalain
megkopik az ösvény
őszülünk
űzött vad az erdő felől
eteted és itatod
szelíden alszik
a kiégett fűvön
árnyéka mögénk szalad
innen ellátni a
dombokon túlra
arra futnak a csordák
mi lesz a tájjal
ha elmúlunk belőle
ha kivonódunk
téglapor és mész
mi házat építettünk
nem szavakból
nem ígéretekből
a telekben a tűz
a nyarakban az eső
innen látni a madarakat
zuhannak a főnyenyen

szelíden alszik a rét
ha elmúlunk kiterítnek
a fénybe
fekszünk arccal a
földnek
bogarak a porban
mozdulatok
ahogy összeforr az ín
és a csont
közös ritmus
puhán pattogó szavak
a tető egy hát íve
megtart minket
mi építettük
fényből gyúrt falak
fekszünk
nem ígérte senki
hogy a vadak egyszerre futnak majd
ha az idő feleszi a legelőt
egyszerre ráncosodik
egyszerre simul
egyszerre hűl ki a test
nem a szavak
csak a szelídség
elválaszthatatlanok
mint a nappal
és az éjszaka

fogadni

megfürdettelek
leszedegtettem rólad
ami élő és élettelen
fáról a gondatlanság burjánzó gyümölcsseit
ügyetlen kertész
az érintésre megrezzentél
újra és újra

nem lesz semmi baj
csak add a lábad
a füled
a nyakad
hogyan oldhatom el
ha már nincs rajtad kötél
mennyi víz kell
a sötét múlthoz
kiemeltelek a kádból
nem értetted mi az
az ágy
a föld volt a biztos
csak a föld
vártam
körbeszagoltad a tárgyakat
tárgya lettem én is
a félelemnek
a vádnak
a kíváncsiságnak
kerülted a tekintetem
az erőtől ellentartott
a hátad
talán összeroppantalak
vagy megtartalak
a múlttól ha húzna
ha kötne
vártam hogy odalépj
mögéd kerüljön
amit még hetekig ugatsz
elkergetni ugyanolyan
nehéz
mint elfutni előle
üldöz a régi élet
amíg az új utol nem ér

megfogadni

azt ígértem
hogy megvédelek
ha magamtól
ha mástól
ha könnyű ha nehéz
akkor is
akár a kő a hasam
vajúdni csendesesen
csontos a fej
éppen kifér
ez a rés lesz
a zug
ahol majd óriássá kell lennem
a szemedben
ami ödémás
ami duzzadt
az erekben
amik pattannak
akár a hajszálak
amikor fürdetlek
egy kórházi mosdóban
mennyire magamtól kellene
tudnom
hogy mástól sem kell
félni
mint attól ami túl nehéz
vagy nagyon könnyű
a súly
a vörösvértest
köveket keres a cső
a hasad puha
méri a terhét
csendesesen fogom a fejed
koponyacsont
ezerfelé fűrészelt szavak
összeilleszt egy idegen kéz

egyetlen rés
a fejed tetején
fölelhajolok
felülről nézem
ahogy lüktet
kopaszra nyírva
az évgyűrűk a bőr alá fodrozódnak
mintha felhő lennék
a fák felett
összeillik az idő
a rettegéssel
tartalak mint gallyak a kései gyümölcsöt
ez a kéz
azt ígértem hogy megvéd
most leszorít
tű a vénába
vörös
az égbolt
folyik a sárga fény
infúzió
a mosdóba hajolok
vajúdom
a félrecsúsztott
szavakat